

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 140 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 10 de març de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El Govern de Barcelona i el Govern de Madrid

A partir de la caiguda del Govern Azàna hem assistit a dos ordres d'evolució de la consciència civil. A Madrid ha evolucionat en sentit de retrogradació; a Barcelona, aquesta manifestació de la consciència col·lectiva s'ha radicalitzat fins a fer-se revolucionària.

Si la darrera crisi que s'ha tramitat a Madrid presenta una característica, és la d'una agudització del procés de feixistització política i governamental. La trajectòria que la política va prendre amb el primer Govern lerrouxista, i que era el lliurament progressiu de la "legalitat" republicana als representants d'una concepció de força de l'Estat, no ha tingut ni una desviació.

De fet els moviments de govern en aquests darrers temps han tingut lloc al marge del cos viu de la nació. Quan fem, doncs, aquestes consideracions sobre la direcció de la política nacional, volem dir que l'aspecte oficial d'aquesta política s'imposa a la mateixa realitat; i que, per la inhibició o la deficiente estructura de les resistències populars, la iniciativa de la política correspon a elements personals de significació i de voluntat feixista.

Contra aquest corrent indiscutible i, ara com ara, irreprimible, s'han produït dos intents de resistència eficient: a Madrid la rebel·lia, plena de clariïtat des del mateix moment en què va advenir el lerrouxisme, del Partit Socialista i de la Unió General de Treballadors; a Barcelona la "reconstitució del bloc revolucionari" que existia quan va proclamar-se la República.

I davant el resultat, a Barcelona, de les eleccions legislatives del 19 de novembre del 1933, aquests dos processos (el de marca enrra, a Madrid, i el de marca endavant, a Barcelona), han anat adquirint contorns cada vegada més fermes. I dues zones de la vida civil peninsular: la de Madrid amb oasis d'inconformismes; i la de Barcelona gairebé amb una impressió unànimitat, resten incrustades a dos destins històrics oposats, i representen dos sistemes amb els quals s'enfoca un mateix fenomen de suggestió feixista.

Mentre a Madrid, com a centre de la mentalitat tradicional, les desercions de la classe mitjana, que va abocar-se l'any 1931 al republicanisme, han culminat la democràcia republicana de l'escena política i l'oposició al feixisme i al lerrouxisme ha recaigut damunt un proletariat minoritari; a Barcelona, sense el concurs de la classe mitjana, altra vegada amb velleïtats lerrouxistes, ha sorgit una situació que ha cristallitzat amb la creació d'un organisme de govern, que projecta la seva voluntat de lluita, emparant-se en els principis d'una democràcia infrangible i partint d'una empena revolucionària d'indole sistemàtica, vers un avenir de radicalismes progressius. I això vol dir que la fidelitat a aquest estat d'ànim revolucionari porta el problema, seguint el procés d'oposició antifeixista, a les realitzacions més avançades i a les actituds més intransigents, a Catalunya.

Que és així ens ho confirma la rectitud, el doctrinarisme i, per damunt de tot, el problema material de Poder, refractari a pactes i a mediatitzacions per essència, que és la raó d'existir del Govern de la Generalitat. Aquest Poder, a la inversa del fenomen que es produeix a Madrid de Governos fills de l'artífel dels Comitès, o de supremes voluntats de discutible constitucionalisme, té les seves arrels en el consentiment de les masses de treballadors conscients i dels nuclis selectes de la vida civil. No és, però, un Govern de classe. No és tampoc un Govern democràtic recolzat exclusivament en el capital. Té aquesta característica revolucionària esmentada més amunt, d'un ordre independent, entre territorial i popular, que fa que la col·laboració que li dona una força socialista com la nostra no tingui res a veure amb el problema vulgar de les col·laboracions amb un Govern burgès.

A Catalunya, ara com ara, tot el que pugui fer-se contra el feixisme i a favor de l'empena revolucionària que calgui per instaurar un règim de predomini obrer, ja està fet. La situació determinada per l'estat de coses que representa el Govern de Madrid, i per l'estat de coses que encarna el Govern de Barcelona, comanda una acció diferent, segons des del punt de vista i des d'un lloc o altre que sigui enfocada.

Tota la feina de classe a fer, que planteja la deserció de la classe mitjana i de la democràcia republicana, ha de tenir lloc en terres d'influència madrilenya. A Catalunya el proletariat ja ha pres posicions. I ningú no ha d'ésser tan insensat que, en nom d'una millor traducció popular del sentit de classe, emprengui una acció que bifurqui els directius antifeixistes que representa el Govern de la Generalitat, i l'única possibilitat revolucionària de sentit obrer, al mateix temps, que hi ha a Catalunya, si el procés de les coses porta a l'etapa final de lluita anticapitalista.

Ningú no creurà i ningú no podrà demostrar que el Govern de la Generalitat romandria indiferent davant un moviment feixista peninsular que automàticament anul·laria l'estat de coses establert a Catalunya; ningú no creurà ni podrà demostrar que el Govern de la Generalitat constitueixi un obstacle al procés de classe que, en la seva lluita contra el feixisme ha de portar el Partit Socialista a una revolució social; i ningú no serà tan foll de creure que si a Espanya triomfés la hipòtesi d'una República socialista, de Catalunya sorgís una resistència i una inadaptació. I, finalment, ningú no pot estar cert que les necessitats d'una lluita antifeixista no imposin novament contactes entre les esquerres democràtiques peninsulars i el Partit Socialista Obrer Espanyol.

AVUI FA ONZE ANYS

L'assassinat de Seguí

El 1923 en la vida social de Barcelona hi havia un home que feia temps que destorbava als plans dels senyors del Foment del Treball Nacional i de la Lliga Regionalista, que ja llavors estava completada amb les forces més tronades de les supervivències feudals que tornen del rei, en intentar salvar-lo, pugnaven per la salvació dels interessos abusius d'una burgesia covarda i ase que no veu altra sortida que el carçolament de la classe obrera per tal de sostenir i perpetuar uns beneficis que amb més intel·ligència encara els donaria millors rendiments que els reporta aquesta política criminal a què s'han lliurat fins avui.

L'home que feia nosa al senyor Puig i Cadafalch, aquells dies en maridatge i contuberni escandalós i fora de l'abast de les persones decents com eren les anades i sortides de l'hotel de Font Romeu amb aquell gran trapella i beocí de Primo de Rivera, era Salvador Seguí, secretari del Comitè Nacional de la C. N. T. Seguí, per la força del seu talent i del seu temperament era l'única esperança de la classe obrera

davant la possibilitat d'un cop d'Estat de la Lliga i els militars que tan copiosament havien estat batuts en terres africanes. Avui això és clar del tot. Hi havia l'obstacle gros de la C. N. T. i qui la controlava calia que desapareixés per a fer viable i planer el camí als dictadors, i així fou decretat en els baixos fons de la nostra cristianíssima plutocràcia lliguera. Si fou Innocenci Fedec o no l'autor material de la mort de Seguí és una cosa secundària per a enfocar les responsabilitats de l'assassinat del company i amic que avui commemorem en ocasió de l'onze aniversari de la seva calculada desaparició. Onze anys! En aquest espai de temps hem hagut de veure la desfeta de la Confederació el mateix any 1923, pocs mesos després de la mort de Seguí, en deixar tot el seu poderiu en l'estúpida vaça del Transport que tant va aferrar el pas al cop del 13 de setembre; la dictadura dels set anys indignes; la República, que hauria pogut ésser l'estadi i el gresol an s'haurien format una Espanya industrialment forta i una classe obrera més forta encara per la

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

CRETINISME CAMBOISTA

De totes les coses grotesques que ens ha proporcionat l'actuació de la Lliga, (amb tot i el que és difícil que aquesta gent en pugui batre el record), no hi ha dubte que la que ha donat per resultat que en la darrera crisi del Govern de Madrid s'encarregués de la cartera d'Hisenda el lerrouxista Marraco, és de les que més sabrosos comentaris ha de suscitar.

No és que, amb la fetna que està fent la Lliga a Madrid, li vingui d'aquesta mica. Totes les intrigues de la més baixa política a què s'ha lliurat la Lliga per tal d'anul·lar el règim autònom de Catalunya, serien prou, en els moments actuals, per a fixar l'atenció de tothom respecte l'obra injecta i vil d'aquests senyors.

La part còmica, d'un còmic grotesc però, és que amb totes llurs maniobres aquesta gent treballa en contra seu.

Per a poder satisfer llur odi contra la Catalunya d'esquerra, prou aflagaven i s'humiliaven davant els Gil Robles i els Lerrouxos de Madrid. Però, tot i això, a fi de comptes, perquè, en produir-se la crisi, veïessin com se'ls evaporava la cartera per anar a caure a mans d'un enemic, tant de Catalunya com d'ells.

I és que tota la pretesa habilitat i astúcia, tota la previsió i l'art de jugar brut en política en la gent de la Lliga no és altra cosa que cretinisme.

Les orientacions internacionals del Socialisme

S'ha vingut dient que els esdeveniments que tenien lloc en la majoria de països no responien als postulats marxistes. I quan s'ha dit això s'ha volgut suposar que el marxisme havia mancat els seus objectius. Per altra banda s'han confós les alternatives dels partits, amb la virtualitat d'un punt de vista crític; i les depressions orgàniques han estat assimilades a una crisi doctrinal.

Realment és que tot el marxisme es troba en un dels innombrables partits obrers? Som nosaltres; són els comunists, és una de les tendències intermitges del moviment obrer, el marxisme? No, ni el marxisme està tot contingut en els partits socialistes, en primer lloc perquè molts socialistes no ho entenen així; ni, per altra banda, al nostre entendre, es possible poder tancar el marxisme en el clos d'una interpretació d'un partit.

Deixem de banda aquella confusió tan grossera entre el que és el marxisme com a mètode i les «previsions» de Marx. Pel costat de la democràcia i del liberalisme, diuen uns, aquestes previsions han fet fallida en llur aspecte catastròfic; pel costat dels individualistes del camp obrer, segons d'altres, han fet fallida per la insuficiència de llur sentit de destrucció. La crítica del marxisme en aquest terreny era fàcil, ja que rarament una previsió històrica s'ha realitzat mai al peu de la lletra.

D'allò que no hi ha dubte és que realment les coses no van en el món tal com voldrien els partits socialistes i tal com convindria al proletariat. Però aquest fenomen es produeix perquè les lleis marxistes sobre la societat capitalista es compleixen d'una manera excessivament aguda. D'una manera incomparablement més aguda del que va preveure Marx. I això que, en quant al dramtisme dels antagonismes socials, Marx, no va quedar-se curt. El cataclisme que ens amenaça excedeix totes les hipòtesis de destrucció imaginades.

No pot dir-se que l'aspecte catastròfic del marxisme s'hagi vist desmentit per l'imperi de la pau social. Perquè, igual que els demòcrates, els individualistes, que els socialistes, posat que cadascun d'ells la volia—o bé per l'establiment d'institucions de conciliació; o a l'endemà de l'enfonsada del règim capitalista. I tots, tots, ara com ara, han de considerar la pau social com un somni.

A nosaltres ens interessa d'aquesta innegable crisi que està travessant la consciència proletària, i també una mica indubtablement la doctrina del proletariat, la part que afecta els partits socialistes.

Com a socialistes ens hem volgut amagar durant molt temps una realitat que avui ens entra per tot arreu en el nostre convenciment. Havíem volgut estalviar-nos la decepció de confessar que molts partits socialistes internacionals havien deixat d'ésser-ho. Un d'aquests era la Social-Democràcia alemanya i un altre el laborisme de Mac Donald.

Ens hem entestat, també, a valorar la II Internacional, malgrat la seva impotència durant la guerra; impotència motivada pel buit que li feren tots els partits socialistes nacionals. Els organismes no tenen mai l'obligació de fer miracles. I la II Internacional no podia fer el d'evitar la guerra; però podia salvar tanmateix la seva responsabilitat. Podia adoptar la mesura de sanejament d'eliminar, després de la guerra, del seu si tots els partits que haguessin votat crèdits de guerra, i que haguessin desoït els clams de la solidaritat internacional. I devia fer-ho encara que una actitud tan radical hagués determinat la ruptura amb molts nuclis nacionals i hagués calgut recomençar l'obra de creació socialista.

Comptat i debatut, la força de les coses ens ha portat a la mateixa situació de perdre tots els nuclis nacionals poc socialistes.

La paradoxa del moment actual és la següent: en plena confirmació de les teories marxistes de la lluita de classe, d'imposició brutal d'un sentit de govern imperialista i dictatorial, dominat el gran capitalisme per instints vessànics de domini i de perpetració del seu poder; en moments tan crítics, doncs, la força orgànica de classe que era el socialisme no pot fer res. Internacionalment corre el perill de sofrir una liquidació.

El que ha fracassat no és el marxisme, sinó les forces que li han servit de conducció i d'interpret. Si mai en la història s'ha pogut tenir la sensació de que el món es mou per ressorts materials, és ara. Si mai s'havia pogut dubtar de que les nostres relacions i la nostra vida civil depenen del joc aspre i cru dels lucre individuals i de les ambicions desbordades és ara. Si mai havia estat tan general la subordinació dels nuclis de cultura al poder econòmic és ara. I mal, mal, el perill d'un naufragi dels valors morals d'humanitat, i de la civilització i de la cultura, havia estat tan imminent; ni mai havíem riscat com ara de veure'ns engolits per la barbàrie i per la indignitat.

I diguem-nos el que mai havíem volgut dir-nos: ara com ara els nostres partits no saben trobar una manera eficient de reaccionar contra el vandalisme capitalista. El socialisme internacional, en la part que subsisteix, no arriba a trobar posicions de combat fermes. I tampoc les troba el comunisme, i no les troba ningú.

Dos intents tenen lloc en el camp socialista per a prendre posicions fermes en front del capitalisme: La campanya per demanar el poder acordada pel Partit Socialista francès i el programa constructiu del Partit Socialista belga.

Fins on aquestes dues rectificacions de la tàctica de concessions, del mal menor i d'indolència mental oblidarien éxit? Ara com ara no sembla pas que vagin en camí de galvanitzar el proletariat. Ara com ara no sembla pas que els Estats en pla de feixisme puguin veure's afectats per aquests dos sistemes d'ofensiva obrera. I per què?

Aquest per què és un dels molts interrogants de l'hora tràgica que vivim. Pensem només que perquè una acció obrera pogués presentar perspectives d'eficàcia caldrien dues condicions: que es fes evident que afectés l'aparell de seguretat de l'Estat fins a desmoralitzar els ressorts de l'aparell d'aquest Estat; i que el programa fes sorgir una quantitat tan en rme de forces morals davant de les quals no fos possible cap resistència. Són els dos únics objectius que pot proposar-se un partit revolucionari en l'ordre col·lectiu. I malgrat que tots destiguem i breguem per a fer que de l'actual crisi en surti aferrat el socialisme, no incorreguem en els errors d'abans; de no vèlguer veure la part vulnerable del nostre moviment, mantenint la confiança en unes tàctiques i en uns organismes més enllà de llur capacitat per a poder servir els nostres objectius de classe.

RAMON JOVE BRUFAU

A honor de Seguí

Demà, diumenge, a les onze del matí, els amics de Salvador Seguí aniran al Cementiri Nou a retre homenatge al que fou assassinat fa onze anys per haver donat tots els seus entusiasmes i la vida tota al servei de la causa obrera.

Mentre els tribunals d'urgència es rabegen amb els pobres treballadors, els monàrquics de l'Albifana són posats al carrer. — El Govern Lerroux és, no hi ha dubte, un Govern venut a la reacció

CAL FER NETEJA

Els contactes tèrbols de certs elements de l'energumenisme anarquista amb la militància i la crosta monàrquica, si per cas fins ara es basaven en suposicions més o menys fundades, des d'avui podrem dir amb prou fonament que existeixen.

La detenció de l'anarquista Antoni Zalabardo conspirant amb el comandant Manduley i l'Albina és tot un poema que ha d'obrir els ulls als que amb massa facilitat es deixen embarcar pels que més criden pels Sindicats. És la tàctica de sempre, i de tots els agents provocadors que en el llarg camí de calvari de la classe obrera l'han sembrat de cadàvers inútilment alhora que han amputat el moviment de protesta proletari per les iniquitats del règim capitalista.

Contra el perill dels agents provocadors no hi ha cap organització per apretades que tingui les seves files, per controlats que tingui els seus homes, per severitat que empi contra els que li són traïdors que pugui evitar aquestes filtracions que sempre porten una rastellera de sang i d'ignominia.

Amb tot, el nostre moviment proletari ha estat excessivament castigat en aquest aspecte. Dels temps ja llunyans d'Ascheri, el provocador que arrossegà els fusells a Montjuïc el 1895 i que deshonrà per sempre més la justícia històrica, que amb aquells crims tirà per terra el poc prestigi que li restava; del pas tràgic del terrorista Ruix, vergonya d'una policia venuda i esclava de la camarilla reial del Borbó en la seva obra de rebentar les aspiracions autòniques de Catalunya i les reivindicacions de la classe obrera catalana; de la intervenció del fatídic advocat Homs, que tant ha omplert de llàgrimes tantes llars obreres en fer assassinar el cap de casa, el germà o el fill dels millors militants del sindicalisme català, tota una cadena de sacrificis fàcilment evitables es deuen a aquesta plaga de l'agent provocador. I és hora que s'acabi aquest rosari de martirologi inútil.

Cal que totes les organitzacions obreres vigilin estretament els nouvinguts i com més cridaners siguin els pamfletistes i els demagogs més caldrà extremar aquesta vigilància que ens estalvi la desaparició dels millors entre els nostres, puix que el provocador no s'accontenta solament amb xanquet.

Avui, preclarament fa onze anys que un agent provocador, Innocenci Feced, encenia la testa preclara de Salvador Seguí. Si uns anys abans, quan aquesta fera, per coyard o per malvat, va abandonar la bomba que al Music-hall Pompeu esventrava uns obrers que havien tingut el mal gust i la mala pensada d'entafurar-se en aquell cau d'obcenitat, hagués prevalgut el criteri que amb tota dignitat i valentia van sostenir Salvador Quemades, Francesc Botella i el mateix Salvador Seguí de llurar aquest criminal a la justícia, tal vegada ens hauríem, entre altres, estalviat la mort del secretari del Comitè Nacional de la C. N. T. i una pila de desgràcies que van venir després amb la dictadura.

Cal ésser inflexible. Si aquest pobre dimoni de Zalabardo realment té aquests contactes sospitosos de que se l'acusa amb els feixistes, a ell i tota els Zalabardos haguts i per haver, per higiene social caldrà extirpar-los del moviment obrer sense cap mena de contemplació ni defallença.

Dijous, dia 15, a les DEU de la nit, a la Casa del Poble, CONFERENCIA pel nostre President

Joan Comorera

sobre el tema

"Posició de la U. S. de C. enfront de l'actual situació política".

Necessitat d'un diari propi

Una de les tares més vergonyoses de la societat capitalista és, sense discussió de cap mena, la premsa. Aquest instrument, que a mans de gent honrada pot ésser d'un valor inapreciable, a mans d'una empresa capitalista, de la mateixa manera que encimbellada un contrabandista i un immoral com Joan March, un Staviski o un Kreuger, ensorra i fa condemnar un home honrat com a França un dia féu enviar Dreyfus a la Caiena, fa afusellar un pobre dimoni anodí com a traïdor a la pàtria no importa on, desferma una polacada contra les organitzacions obreres arreu del món, o presenta les úniques Corts deccents que ha tingut Espanya, com són les Constituents de la segona República, com un model de segrestament de la «voluntat» nacional.

Els pitjors escàndols financers, polítics i privats que han obligat a tapar-se el nas a totes les consciències honrades del món a través dels anys, tenen llur origen i expandiment en la premsa. Ella és i ha estat proclamada el quart Poder i no és en va. El polític, el literat, el financer que no cura d'agradar els nois entremaliats de la premsa està ben llest, car l'esperit de classe o millor dit de «cuervo», enlloc del món ni en cap organisme, en cap corporació, està tan viu i tan desenrotllat com entre els que viuen i sabregen amb un carnet que els dona patent de cors.

Com és natural, ningú no té tan bona premsa com els trapelles, els bandarres, els prestamistes, els polítics lladres que reparteixen càrrecs i bitllets entre certs representants de la premsa. L'amoral que fa bona cara a la immensa majoria dels periodistes i entre somrisos i copets a l'espatlla dona satisfacció a totes les peticions interdites a la majoria dels ciutadans per il·legals, indignes, i sobretot, moltes vegades, pobres, resultà que és una gran figura, l'home providencial, l'esperança

del país... Quants homes en política han hagut de tornar a casa desil·lusionats, amargats; quants artistes han vist fracassats els seus somnis perquè una premsa miserable no els n'ha volgut fer cas; quants «toreros» i futbolistes infeliços han tornat a casa havent d'emmanllevar l'import del bitllet del tren perquè un periodista cretí els ha atracat fent-los víctimes de «chantatge»... I no us portéssiu pas malament amb cap d'ells, no bufetegéssiu el miserable que us fa a trossos el vostre honor i la justícia de les vostres actituds! Tota la púrria del periodisme, i com més púrria més encara, se us tirarà al damunt i com ma mínimum us farà el buit, sereu víctima del complot del silenci, la qual cosa equival a mort civil, i, per conseqüència, de fam, si heu de viure del públic. Totes aquestes consideracions ens vénen a la memòria, ara, entre altres coses, per dos fets, que si voleu, són senzills i sense cap transcendència, però que ens la refresquen respecte les condicions sobre les quals es basa i es munta una informació periodística: el cas Fronjosà i la «fantàstica» bufetada a Largo Caballero, i ara una informació d'una xavala neurastènica, que no sabem com fer cinc duros, s'ha disfressat d'indigent, diu ella, per tal de passar-se unes hores entre els pobres, els damnats de la fam, que van a cercar la sopa que dona el Municipi madrileny dos cops cada dia, ens revelen les condicions morals de cert periodisme.

La senyoreta Magda Donato—cal denunciar el seu nom— a «Ahorra» ens explica abundantment, amb fotografies i tot, i, on naturalment apareix aquesta sopista circumstantial dels menjadors municipals madrilenys, de més a més, segurament sopista si convé dels baixos fons d'algun ministeri, explica i se'n fa repetim, de la misèria i de com mengem els pobres madrilenys, d'una forma que solament pot emprar i ex-

pandir el cretinisme d'una premsa que en tot troba motiu d'emplenar pàgines encara que sigui denigrant aquells que serveixen de base a les seves informacions, pot emprar i expandir.

No valdria la pena de parlar d'aquesta informació si els treballadors tinguéssim una premsa pròpia que reflexés fidelment les notícies i que evités que certs periodistes es rabegessin en les desgràcies de la gent. Però aquest és el mal. No tenim premsa pròpia, amb tot i que un diari ben fet i ben informat dona més fruits i eficàcia que cent mítings i cent motins.

A la potència de la premsa capitalista, mentre no fem del tot la revolució que ens doni, entre altres coses, tot el control d'allò que es dona en lletra impresa per fabricar-se l'opinió de milions de treballadors, caldrà oposar, en la mesura que es pugui, el decidit propòsit que no tota la premsa sigui burgesa, que en mig de la mar de paperam capitalista aparegui l'illot, illot de salvació, d'un òrgan obrer que digui clarament la veritat, tota la veritat, als treballadors i comenci a posar en evidència aquests exèrcits de mercenaris que amb la ploma a la mà fan més mal que una pedregada.

TREBALL cal que sigui aquest illot o aquest pal salvador del naufragi capitalista.

MANUEL BERTRAND

Treball!!

Tercera llista de subscripció de bons
Suma anterior Ptes. 6.275'—

E. Rosell Montané, de Granollers ...	25'—
E. Biscarri, de Sabadell ...	50'—
Secció de la U. S. C. de Granollers ...	50'—
Elies Plaza, de Barcelona ...	25'—
Miquel Guarch, de id. ...	50'—
Joan Montlleó, de id. ...	50'—
Josep Sans, de id. ...	50'—
Joaquim Duran, de id. ...	50'—
Modest Palahí, de Salt ...	50'—
F. Fernández Contreras, de Barcelona ...	100'—
Josep Morell, de Les Franqueses ...	50'—
Vicenç Soler Montané, de Badalona ...	25'—
Albert Solà Quintana, de Barcelona ...	25'—
Joan Capdevila, de id. ...	50'—
Just Font i Bartés, de Figueres ...	25'—
E. Granier-Barvera, de Barcelona ...	500'—
Joaquim Duch, de id. ...	100'—
Secció de la U. S. C. de Vilanova i la Geltrú ...	25'—
Genís Granados, de Barcelona ...	25'—
Francesc Barco, de id. ...	25'—
Lluís Rodríguez, de id. ...	25'—
J. Coll Olivé, de id. ...	25'—
Josep Climent, de id. ...	25'—
Josep Sanchis, de id. ...	25'—
Pere Bigatà, de Torre de Cardener ...	25'—
Suma que segueix ...	7.750'—

Companys! No espereu a fer la subscripció de bons per a la publicació de "Treball".

Feu-ho avui i no demà. Amb el nostre diari "Treball" farem un partit socialista català que és d'absoluta necessitat.

Podrem fer Socialisme. Els nostres obrers, els nostres intel·lectuals, les nostres masses no saben gairebé res de Socialisme. Uns i altres van esmaperduts, indecisos, fluctuant entre unes tàctiques i altres, entre uns grups i altres sense saber decidir-se. Cal una publicació que els orienti i aquesta ha d'ésser "Treball".

Hem de cobrir l'emissió de bons tan aviat com sigui possible.

Que les Seccions i Agrupacions facin cadascuna d'elles una subscripció col·lectiva.

Que cada afiliat faci la seva subscripció.

Companys!
Per la Unió Socialista de Catalunya!
Per "Treball".
Pel Socialisme.

Maripi, Maripi, Maripi

Es el calçat

preferit

LA NOSTRA DEFENSA

Políticament i socialment, Espanya va a la deriva. La hi porten els seus governants, i gairebé tots els seus polítics, i el poble la hi deixa anar perquè no sap o no pot evitar-ho. La República està en perill de naufragar i cal evitar-ho si no volem tornar als llims de la monarquia o a la manca de dignitat dels anys de la dictadura.

El timó de l'Estat, després de la proclamació de la República, caigué a les mans d'uns veritables representants del poble, però portaren la nau amb una marxa tan lenta, que els seus enemics la desbordaren i li han barrat el camí. Els companys socialistes que formaven part del Govern, excessivament esclaus d'un sentit de lleialtat, no pogueren evitar-ho. Les dretes comptaven amb l'ajut decidit de tots els residus i de tots els elements tèrbols de la vella política espanyola aplegats al partit radical sota el cabdillatge d'un aventurer.

Dissoltes les Corts Constituents, Espanya va a l'atzar, però acostant-se cada dia més al desastre. O va cap a la monarquia o cap a un feixisme que ens tornaria a l'època medieval. Ha començat la davallada i només pot salvar-la un nou esforç de les masses, violent si cal, però ràpid. Però aquestes masses necessiten una direcció i una disciplina, perquè es decideixin i perquè no fallin.

Al Centre d'Espanya només hi ha el Partit Socialista que pugui complir aquesta missió. Però, ¿podrà complir-la? Ho veiem difícil per moltes raons, enfront de les quals n'hi ha dues de superació gairebé impossible. Una d'elles és la fortitud de les posicions preses pels enemics i l'altra és la baixa qualitat del material humà, amb el qual s'hauria de vencer aquella fortitud.

Les posicions preses per les dretes són formidables. Tenen a les mans totes les palanques de l'aparell estatal i assegurats tots els mitjans per a defensar-lo. Tenen a llur favor la més alta autoritat de la República, el Tribunal de Garanties Constitucionals, el Govern, la Cambra de diputats, l'exèrcit, la marina, l'Església, l'alta burocràcia... no els manca res per a sostenir la fermesa de llurs posicions de domini, des de les quals han anat sabotejant tota l'obra de la República i destruint la legislació social iniciada pel govern republicano-socialista.

Contra aquesta força formidable ha d'investir, i per a enderrocar-la ha de fer una va-i-tot, el poble revolucionari. Però les masses revolucionàries a Espanya estan compostes d'un material humà de poca qualitat perquè la

monarquia l'havia embrutit valent-se de la misèria i de la ignorància. La major part de la massa revolucionària viu al camp, són els obrers de la terra, els més ignorants i els més atrassats, que comprenen sentimentalment les injustícies socials, perquè sofreixen fam físicament i espiritual, però no poden tenir la insistència de la revolta, perquè un mos de pa i una promesa de qualsevol cacic els fa callar. Són soferts i heroics fins al punt de deixar-se matar, però no serveixen per a triomfar.

Això explica que les dretes vagin reprenent les posicions una a una, i que no es produeixi la revolta anunciada. I és de témer que quan es produeixi sigui d'una manera esporàdica, tràgicament i fàcilment reprimible, i, per tant, sense efectes decisius.

Hi ha, però, a Espanya, un altre baluard de defensa de la República i que pot ésser la iniciació d'una reforma social profunda i definitiva. Aquest baluard és Catalunya. A Catalunya les masses revolucionàries no són solament al camp, sinó que les més nombroses són a les ciutats, més instruïdes, més conscients i més fermes que a la resta d'Espanya.

Tenen, però, l'handicap de llurs divisions que les fa incontrolables. El material humà, ací, és individualment superior, però col·lectivament és potser inferior, perquè està emmatzinat per un virus anarquista que és el dissolvent per excel·lència de totes les actuacions socials obreres. Si a Catalunya esclatés un moviment revolucionari, l'ofegarien les masses d'aluvió que s'anomenen faistes i que són, en definitiva, el suport més gran de les dretes i de la situació burgesa. El fracàs de l'Aliança obrera a Catalunya és degut als elements tèrbols de la Confederació General del Treball que no defensen altres interessos que els propis i particularíssims.

Una sola força resta en peu per a defensar la llibertat de Catalunya i per a obrir el camí a realitzacions socials immediates: és el poble català en bloc aplegat a l'entorn de la Generalitat.

La Generalitat està ja seguint un veritable camí de realitzacions revolucionàries, sobretot en la part que depèn de la Conselleria d'Economia i Agricultura. El govern que la forma és francament i lleialment esquerrà i obert a tots els vents de progrés social. Mentre sigui així, podem tenir-hi confiança i ens cal recolzar-lo.

I, avui per avui, la defensa contra el feixisme a Catalunya, i adhuc a Espanya, està a mans, exclusivament, de la Generalitat de Catalunya.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Doble infantesa Conferència

Hi ha una teoria filosòfica de Nietzsche que afirma que l'home expressa el seu espiritualisme, només quan té omplertes les seves necessitats animals. A Espanya, però, hi han personatges que sobrepassen aquesta llei natural, fins a l'extrem de saborejar satisfaccions egòlatres abans d'entaular-se. Diuen que passat, a Madrid, Lerroux, en ple retorn a la infantesa, se'n presentà amb una d'aquelles fantasies egocèntriques característiques en els infants i els pobres vellets en ocasió de la seva festa onomàstica, mentre recullen joliosos els regals dels familiars i amics. El nostre home, satisfet com sempre que es troba davant d'una taula parada, va dir unes quantes neries pròpies dels seus anys xarucs i va intentar convèncer-nos que o bé nosaltres no estem a l'altura del nostre Mesies o bé ell pertany a les primeries del segle passat. Nosaltres ens decantem per això darrer. Sort que atenen nos a una norma que estableix la moral, nosaltres respectem en igual grau la infantesa que la vellesa. Que si no!

JOSEP FRANQUET

AFILIATS A LA UNIO SOCIALISTA: SINDIQUEU-VOS EN LES ORGANITZACIONS DE LA U. G. T.!

Activitats culturals de la Joventut Socialista de Catalunya

El nostre company Joan Fronjosà donarà un interessant cicle de conferències sobre el tema «Sindicalisme». Els títols de les cinc conferències de què contindrà el curs, seran els següents:

- I. La lluita de classes.
- II. El proletariat i la burgesia.
- III. La Internacional.
- IV. El moviment sindical.
- V. El moviment obrer a Catalunya i a Espanya.
- VI. Una tesi d'organització sindical.

El curs començarà el dia 22 del mes en curs i continuarà els dijous de cada setmana, a les deu de la nit i a l'aula número 4. El curs és completament públic i gratuït.

Revolucions amb permís de l'autoritat

Aquell dia el nostre amic, rodmons incorregible i aventurer empedreit, es va sentir garlaire i, ho encenent una cigarreta, va començar així:

«Ara no us podria pas dir, ni m'abelliria tampoc d'escatir-ho, per quins set sous endemoniats i per quina llei d'activitats vaig anar a parar a la capital d'aquella republiquetat centro-americana. Però, pel que us vaig a contar, això no té importància. Aquella terra era divertida de debò. Hom m'havia dit abans d'anar-hi que els revolucionaris s'hi feien amb la profusió i l'exuberància dels bolets a la tardor. I era ben cert, val a dir-ho. Tanmateix, de tot el conjunt virolat de fabricants de revolucions, el més destacat i pintoresc era l'agitador de què us vull parlar.

«No era pas—cal aclarir-ho—un producte autocton. Era un element d'importació d'una contrada veïna. Però s'havia aclimatat perfectament al país i havia sabut fer-se càrrec del tarannà i la jeia d'aquella bona gent. En un mot: era un metec. Sembla—no n'estic pas gaire segur—que en èpoques bon tros reculades s'havia lliurat a determinades activitats d'ordre pedagògic; allò que hi ha de cert, en canvi, és que era propietari d'un diploma que l'autoritava a exercir funcions docents de caràcter més aviat elemental. Ell, tot amb tot, no en feia cap ús i preferia esmerçar les seves energies i la seva intel·ligència—no pas massa preclara, dit sigui de passada—en el camp d'una política d'aspecte, si més no ell ho donava a entendre així, altament revolucionari. Amb la seva oratòria, bon tros estantissa, i la seva prosa periodística i pamfletaire, una mica tronada i cuidada i amanida a base de frases fetes, havia arribat a aplegar al seu entorn, amb el nom pompós de «Partido de la Revolució a Ultranza», un estol, més aviat migrat, de minyons adoloscents, damunt els quals tenia gran predicament. Aquesta joventut—en el fons, uns simpàtics bons nois arborats—sentien una mena d'adoració cavers ell—fenomen comprensible, d'altra banda—i vivien totalment encanterats i encaterinats, tractant de par, per bé que sense donar-se'n compte, la piròletia verbalista revolucionaria que llur clarividència capdill els servia sempre com a plat del dia en les reunions i actes que celebraven.

«Altrament, aquest personatge intranscendent i carregat de pretensions estava afectat d'una mena de deliri de grandeses i portava dins una inclinació congènita, renyida amb la diafanitat, devers la petita intriga i la baixa maniobreta de barriada, que el duia sempre a fer la traveta i a segar l'herba sota els peus, sense cap mena d'escrúpols, a tots aquells que de prop o de lluny podien fer-li ombra o eclipsar-lo, segons ell, o bé enfonsar-li el petit clos que ell s'havia bastit.

«Es va escaure, doncs—prosseguí el nostre amic, després d'una pausa—, que aquell dia, per una casual aiventosa, em vaig topar amb aquest revolucionari inflammat, més aparent que real, i jo, en un tombant de la conversa, vaig aprofitar-ho per manifestar-li la meua decepció pel fet que

amb tot i el temps de viure a la ciutat—cosa d'un parell de mesos—, encara no s'havia produït cap d'aquells moviments insurreccionals de què hom m'havia parlat. Llavors, ell, ple de sollicitud i, evidentment, amb el bon desig de complaure'm, va asabentar-me que justament el diumenge hom donaria un cop de mà de gran ressonància, i que si jo volia presenciar-lo, fos, a entrada de fosc (el temps era massa calorós per començar més aviat), a la «Plaza del Libertador», segur que contemplaria un espectacle emocionant de debò. Ell ja tenia preses totes les mesures, ja havia donat les ordres necessàries, ja havia fet circular les consignes revolucionàries dictades per les normes i regles més elementals de l'estratègia, aconsellat i preconitzat pels tècnics més autoritats en la matèria. La Revolució, segons ell, no podia fallar de cap de les maneres, car ell posseïa la fórmula infalible que havia d'astegar-li el triomf definitiu.

«No cal que us digui que, amb aquests bons auguris, el dia assenyalat vaig presentar-me a l'indret indicat, una mica abans de l'hora anunciada. L'aspecte de la plaça, però, era el normal, i res no deixava entrellucar que s'anaven a produir esdeveniments transcendents i decisius que havien de provocar la caiguda fulminant, no ja del Govern tan sols, sinó també del mateix règim que imperava en aquell petit Estat centro-americà. Això ja em va escamar una mica; amb tot, vaig decidir d'esperar, a darrera ben inútilment, puix que no va passar res absolutament d'anormal.

«A l'endemà, com podeu suposar, vaig córrer adalera a trobar el meu amic revolucionari, i no vaig estar-me d'expressar-li el meu desencís—ben fundat, al meu entendre—per allò que no s'havia esdevingut el dia abans. Aleshores, ell, després d'escoltar els meus plans i les meves convencions, va fer, seriós i aplomat alhora, i amb aquella cantarella en el parlar que li era pròpia: «Pero, carajo, señor, ¿si la autoridad no dió su permiso?»

«Això us fa riure, oi?—va dir el nostre amic en veure la nostra hilaritat sorollosa—. Doncs, mireu, jo creec que aquestes costes mediterrànies i aquest clima en què viviu no són pas ni tan esquerps ni tan poc propicis com això perquè no hi pugui germinar i florir un exemplar com aquest.

PAU CIRERA

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

A la dona

Dona, tu que ets la iniciadora de la humanitat, i dic això perquè tu ets qui portà l'home a la terra; tu, que l'ensenyas a discernir allò positiu d'allò negatiu; tu, que el portes a l'escola, en aquest moment, on l'ensenyin a ésser digne. Sobretot lliura'l de les falsees religions, que fan els homes esclaus, els prostitueixen les facultats intel·lectuals; converteix-te en l'auxiliar de l'ensenyança de l'escola primària. Pensa que la naturalesa, en concedir-te el privilegi d'ésser mare, et carrega amb la responsabilitat que el teu fill sigui un home, no pas un enze, i que sigui just, no pas un egoista; cal que sigui humà, no pas un despota; cal que l'ensenyis a veure en l'estranger un company; que les virtutis i flaqueques ho tenen per causa la noció de pàtria. L'escola primària, d'aquesta manera—repeteix—, farà del teu fill un home com cal. El mateix has de fer amb el teu company. Busca el màxim d'identificació amb el seu sentir, i no toleris mal que per reprobables descendències sucumbeixi als malvats desitjis d'un burgès; viviu com companys lliures, car és l'únic camí per assolir la perfecció socialista. Ideal suprem del proletariat...

«Ens volen seduir sovint amb el pacte de la fam; som víctimes del més vergonyós boicot de la misèria. Llavors, en aquests moments d'angoixa, és quan cal fer ús dels teus drets legítims, demostrant al fill, a l'home, al germà, al poble, que el Socialisme és l'única nau que arribarà a port, malgrat les tempestes amb què ens posa a prova la mar de les passions humanes.

ANGELINA DÍAZ FERREIRA

Horitzons socials femenins

VII

T'enganyes, amiga, quan em dius que no m'acabes d'entendre. La veritat és tota altra. T'enutges i l'irrites de sentir formulats en llavis socialistes aquells dilemes que et semblen un obstacle al camí d'emancipació emprès per la dona. Tens por d'una realitat que sembla en pugna amb allò que més anheles, aquella llibertat que ens havia estat secularment negada.

No t'enganyis, amiga. No confonguis la fórmula amb la realitat, i pensa també que no serà mai defugint la realitat que ens alliberarem, sinó comprènt-la.

I de llavis socialistes ha de venir la total comprensió. Només aquells que volen veure clar poden arribar a comprendre. Només aquells que comprenen poden assolir la veritable llibertat.

***

La nostra societat no té possibilitats de defugir els dilemes que ens ofereix, ni té capacitat per a resoldre els problemes que en dimanen. Són uns de tants problemes que es veu obligada a plantejar-se, però incapacitada de resoldre, com aquell blat que ha de pudrir-se o ha d'alimentar les calderes, mentre l'Exèrcit de la Fam devalla sobre Londres; com aquell cotó que també ha de pudrir-se o cremar mentre tants éssers marquen de vestit o d'abrigall. Així, tampoc no té solució per a alliberar-nos, si no és venent-nos aquesta llibertat al preu d'un salari; ni en té per equiparar el nostre salari amb el de l'home; ni en té per valorar allò que pugui escaure's enfora del camp de les mercaderies. Aquesta impossibilitat bàsica de la nostra societat ataca els primers lligams de convivència humana, porta la lluita en la cèl·lula primera del cos social i es traïx com incapaç d'humanitat i de llibertat.

***

La nostra organització social no pot defugir els problemes que formula, perquè està estructurada damunt els instints més primaris de l'home, damunt l'instint sexual de domini masculí. D'aquesta manera ha fet estat de la força, ha fet llei de la lluita, ha considerat finalitat el triomf, la possessió, la propietat, i tot ha conyergit vers aquest fi. Per això no han entrat en la seva línia de compte les necessitats del consum, ni l'equitat de la distribució, ni les consideracions d'humanitat. Ha estat únicament mercat de compra i venda de tot allò que és susceptible d'ésser mesurat. I així no té mesura per al treball que l'espècie s'infligeix; no té mesura per a allò que puguis donar enfora del camp del salari. No té mesura per a valors morals que són tot el contrari de la força, del triomf, de la possessió, de la propietat. No té altre mesura per als febles, per als menys dotats, per als menys aptes, que la desvalorització sistemàtica, rigorosa. Tu ets entre els febles, dona. Els valors naturals que duguis a l'espècie, els que més han fet possible la seva existència, no són valorables, perquè són tot el contrari de domini, de possessió, de força, i la nostra societat no té mesura per a llur talla. El teu treball valdrà sempre menys que el treball masculí, i la teua llibertat no et serà mai donada, sinó venuda a preu de treball assalariat, en la nostra actual organització econòmica.

Només una nova organització econòmica i moral que no estigui basada damunt la força, sinó damunt necessitats comunes, que no faci estat de la lluita d'interessos en pugna, sinó de la cooperació per a interessos recíprocs, que substitueixi el mutu ajut a la concurrència, podrà donar cabuda a valors que són tot el contrari de força, de triomf, de possessió, de domini; a valors que són gairebé sempre renunciament, abnegació.

***

Poca cosa t'he dit, companya, ja ho veus; només hem obert de bat a bat les portes a nombrosos problemes morals que per llur natura ens afecten a nosaltres, dones, en primer terme.

Aquest camp obert entorn als problemes morals és precisament el que fa la força i la densitat del Socialisme i és el que fa tota la nostra riquesa actual. Només dins del Socialisme, que va més enllà d'un programa polític, que comporta una revisió de valors morals, podem nosaltres plantejar i cercar la solució dels problemes que tan nostres són.

MARIA PI DE FOLCH

Juventut Socialista de Catalunya

Davant la imperiosa necessitat d'acabar amb el confusionisme i la imprecisió característiques en l'actuació de totes les organitzacions que neixen i compleixen una missió proselitista; per evitar tota mena d'equívocs gratuïts i especialment per assenyalar orientacions demanades per nombroses seccions de la nostra organització, venim obligats, avui, a fer unes quantes declaracions concretes i categòriques.

En primer terme i per tal d'estalviar treball i capital a determinades organitzacions, que d'un temps ençà posen amorosament els vels damunt la nostra, declarem que la Joventut Socialista no solament està adherida a la Unió Socialista de Catalunya, sinó que a més a més, n'és una filla, ja que no és una organització creada a extramurs del partit nostre, sinó que al contrari, ha estat constituïda des de dintre. I en fer aquesta afirmació volem significar, que mentre els principis i les tàctiques de la U. S. C. ens satisfacin no experimentarem el desig de separar-nos-en. I encara més. Que quan s'originessin discrepàncies d'ordre doctrinal o pràctic, esgotaríem totes les possibilitats al nostre abast, per resoldre les diferències establertes abans de recórrer a una ruptura. I avui com avui, encara no s'han produït aquestes diferències.

Segona declaració.

Un dels objectius de la Joventut Socialista de Catalunya és el control i la sindicatització del Partit i dels seus homes. Del Partit, en l'aspecte ètic-polític, de conducta rectilínia i de fidel observança del nostre programa. Dels seus homes, quant a moralitat, quant a integritat, quant a esperit de lluita i sacrifici. I creiem que som precisament nosaltres els més indicats a mantenir constantment aquest control i aquesta fiscalització, per quant la manca d'honestat, la manca de passat i per tant la manca d'errors i defeccions ens donen suficient autoritat per a exercir-los. Tant en el que es refereix al partit, com en el que es refereix als seus homes. Com a element «depuratiu» de la sang, de les nostres organitzacions, la nostra acció va encaminada a provocar la «secció» dels elements arribistes i sobretot impedir-ne la filtració. En la mesura en què es compleixi aquest objectiu, s'evitaran els perills al·ludits en la primera declaració.

Tercera declaració.

Un altre objectiu importantíssim, entre els que persegueix la nostra organització, és la conquesta de l'hegemonia sindical. Una organització de classe, millor dit, un partit polític de classe que manca d'una base sindical forta, no té raó d'ésser. El procés, lògicament, hauria d'ésser invers. Els treballadors, organitzats en Sindicats, tenen necessitat de crear una organització política, que defensi en el terreny legal les seves conquestes i tradueixi en llei i escut, llurs aspiracions i reivindicacions.

Aquest fet natural no s'havia complert fins ara a casa nostra. L'apòlitisme dels treballadors catalans ho havia impedit. Avui, però, bufen ja altres vents. Ho demostra, més que tota altra cosa, la creixença de la U. G. T., que comença a dibuixar-se ja, com una força molt pròxima a grans realitzacions. L'expressió política d'aquesta organització sindical, ha d'ésser la Unió Socialista. De nosaltres depèn que ho sigui. És absolutament necessari que els joves socialistes, ingressin en massa als sindicats i s'apoderin de llur direcció. Que facin ingressar a la Unió General de Treballadors, aquells sindicats autònoms o independents a què pertanyin i que allí on no hi hagin sindicats de cap mena se n'organitzin. Creiem innecessari insistir sobre l'excelsionament important d'aquest objectiu a aconseguir.

Quarta declaració.

Perduda la confiança en les pràctiques democràtiques, els treballadors hauran d'apoderar-se del Poder per la violència. Això significa que per aconseguir aquest objectiu és imprescindible l'armament i la preparació de les milícies obreres. L'organització i l'entrenament de les milícies correspon a les Joventuts i les seves seccions especialitzades. L'armament correspon a la Joventut i al Partit, simultàniament.

Les Joventuts socialistes han d'ésser l'avanguardia dels exercicis revolucionaris. Els seus inspiradors i directors.

Aquests són, avui per avui, els objectius immediats que les Joventuts socialistes han de perseguir amb tot entusiasme, sense reparar en sacrificis de cap mena.

Creiem en els nostres companys. I esperem.

Candela, Granades, Gómez, Taxonera, Vergés, Linares, Miret, Ascensó, Ribes, Villaley, Sunyol.

Barcelona, 6-2-34.

Unió Socialista de Catalunya

La Ponència d'afers municipals posa a coneixement de tots els afiliats a la Unió Socialista de Catalunya, com així a totes les Juntes de seccions, que per tots els assumptes que es referixin al Municipi han d'adreçar-se a aquesta ponència, cada dia de 7 a 8 a la Secretaria de la Unió Socialista, a la Casa del Poble, Primer de Maig, 7.

***

La Secció del Districte VIII posa a coneixement dels seus afiliats que celebrarà assemblea general ordinària el proper dissabte, dia 17, a les deu del vespre, amb el següent ordre del dia:

Lectura de l'acta anterior, discussió i aprovació de l'estat de comptes, donar compte de la marxa de la Secció, renovació dels càrrecs de Junta i precís i preguntes.

Es prega l'assistència de tots els afiliats.

***

Demà diumenge, dia 11, a les 5 de la tarda, interessant conferència pública a càrrec del company

ABELARD FABREGA

el qual parlarà de Problemes de caràcter polític i social. Queden convidats tots els afiliats i simpatitzants.

***

PINEDA

En la renovació ordinària del Consell Directiu de la Secció Local de la U. S. C., han resultat elegits els companys següents:

President, Llorenç Ascensió Badia; Vocal primer, Salvador Sanitges Heres; Vocal segon, Josep Alòs López; Vocal segon, Joaquim Barcons Barcons; i Secretari, Eduard Ascensió Badia.

La Secció segueix la seva marxa, progressiva, accentuada des de les darreres eleccions municipals, en les quals, una vegada més, els socialistes obtinguérem una brillant victòria i la majoria de l'Ajuntament. Darrerament, anexas a la Secció, s'ha constituït un *Estol Femení Socialista* que compta ja amb 124 dones inscrites, essent digne d'observar que entre la

multitud d'entusiastes joventes figuren dues companyes de més de setanta anys. La Junta de l'*Estol Femení* la formen Maria Maresma, Presidenta; Maria Morell, Secretària; Josepa Ragull, Tresorera; Montserrat Martorell, Comptadora, i Francesca Parra, Vocal.

La «Joventut Socialista», recentment constituïda, compta ja amb 56 inscrites, i la Junta la constitueixen: Rafael Martínez, President; Anton Coll Vieta, Secretari; Joaquim Soms, Caixer; Joan Riús, Comptador, i Josep Guerrero, Vocal.

Hi ha organitzades Seccions mixtes d'homes i dones per a excursions, veuites culturals, teatre, esports, etc. No hi ha dubte que la vida social de la Vila està en mans dels socialistes. Les dretes, amb el seu diner i la seva força coactiva, no poden res contra les nostres organitzacions socialistes, la puixança de les quals es manifesta no solament en les eleccions, sinó en tot el que són activitats societàries car, aïdhuc les entitats no polítiques: Cooperatives, Sindicats, societats d'esbarjaments, Mutualitats, etc., estan totes dominades i dirigides pels nostres companys.

U. G. T.

La Societat La Vienesa (U. G. T.), amb la col·laboració de la Secció de Pa de Viena de la C. N. T., convoca tots els companys a l'assemblea que tindrà lloc el dia 15, a les cinc de la tarda, al carrer Portaferrissa, 19, principal (Ateneu Republicà), en la qual la Comissió nomenada en l'assemblea anterior donarà compte de la seva gestió amb els patrons.

Cal que no hi manqui ningú!

***

La Societat d'Obrers Flequer «La Espiga», adverteix a tots els seus afiliats que, davant les conacions de què vénen essent objecte d'un temps ençà per uns individus a què s'inscriguin a un jornal de torn. els advertim que no atenguin altres acords que els que dimanen de la nostra entitat.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 6-7, 1.º - Tel. 4871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . . 2'50 ptes.
Semestre. . . . 4'50   "
Any. . . . . 8'00   "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Els fets d'Austria

Mussolini ho ha volgut i ordenat!

La desmesurada repressió de Viena fou preparada a Roma

Per UMBERTO ERRANTE
TESTIMONI PRESENCIAL

Per a comprendre la situació austríaca cal, abans que tot, donar una mirada als esdeveniments ocorreguts des del 1918 fins avui.

La guerra, com és sabut, no va obrir la socialdemocràcia austríaca tan decididament adversa com hauria hagut d'esser; i el proletariat tucesc, contràriament a les masses proletàries de les altres nacions components de la vella monarquia, que de la guerra, per raons nacionals, no en volgueren saber res) la va sofrir i la va suportar amb resignació. Unicament pel gener del 1918, o sigui després de gairebé quatre anys de lluita, sorgí una primera espurna de rebel·lió de Wien-neustadt, la petita localitat industrial propera a Viena, i, en plena guerra, s'inicià la vaga general que s'estengué després a totes les ciutats més importants del vell imperi. Les autoritats feren tot el possible per a convèncer els obrers que reprenguessin el treball i aconseguiren així de prolongar la guerra vuit mesos més. Però l'imperi ja estava somogut en els seus fonaments i l'enfonsament esdevingué inevitable.

De fet, per l'octubre del mateix any la República caigué a les mans dels socialdemòcrates com un fruit madur. Aquella socialdemocràcia tan odiada i denigrada esdevingué mestressa absoluta de la situació. T'heus ací realitzat el primer miracle: aquells ferotges socialistes, aquella canalla roja, aquells enemics de l'ordre i destructors del consorci humà, enllloc de desfocar l'odi contra els opressors seculars i llençar-se al terror i a la destrucció, es posaren a fer, amb amor i assiduïtat, una obra de generosa, noble i civil reconstrucció de tot allò que la guerra havia destruït. En pams estava literalment dominat per la fam i els que avui no han estat perdonats ni de la forca ni del plom renunciaren generosament a l'efectivitat immediata de llurs ideals, després de deixar prendre alé a la burgesia industrial i comercial que estava caiguda, arruïnada pel desastre polític i econòmic.

El partit cristià-social (que, entre parèntesis, és anticristià i antisocial), apènndix de la monarquia fins al darrer moment, esdevingué ipso facto republicà, i fingí la seva col·laboració amb els socialistes.

EL PRIMER ERROR IMPERDONABLE

Entre els poders que havien immediatament caigut a les mans dels socialdemòcrates, el més important de tots era l'exèrcit. Els soldats s'havien constituït en Consells i havien elegit llurs comandants d'entre aquells oficials i sots oficials que sabien que eren d'una fe republicana i revolucionària provada.

El govern de coalició convocà eleccions l'any 1921. Les províncies reaccionàries del camp donaren als partits burgesos una majoria de vint-i-set llocs al Parlament. Els socialdemòcrates, no podent ells sols governar el país, es retiraren del govern i deixaren tot l'aparell estatal—inclos l'exèrcit—, a les mans de llurs enemics més acèrrims.

Aquest suprem amor a la legalitat havia d'esser-los fatal. El company, general Koerner, que havia organitzat saviament el petit exèrcit, donant-li un caràcter marcadament democràtic i republicà, fou separat del seu lloc i substituït per l'emplegat de l'administració militar, Carlo Vaugoin, un perfecte ase, però, en compensació, un aventurer sense escrúpols i un reaccionari per instint i per perfídia, molt capaç de cometre qualsevulla infàmia per a servir la reacció i l'ex-emperadriu Zita, de la qual era un servent fidel que ordenava totes les intrigues i executava totes les ordres.

Inútil de dir que un cop l'exèrcit roig a les seves mans, el gran Vaugoin s'esmerà a fer-lo capaç d'assassinar el proletariat a la primera ocasió.

L'excés d'amor a la legalitat havia de donar ineludiblement els seus fruits

verinosos: només era una qüestió de temps.

LA PREPARACIÓ PSICOLÒGICA

Un cop el poder a les seves mans la reacció es posà a la tasca amb tenacitat. L'aparell estatal, del qual usava i abusava per a les seves tenebroses intencions, facilitava enormement el seu treball de propaganda, de denigrament del sistema republicà i d'amor a les tradicions, naturalment monàrquiques. Juges, policies i empleats de l'Estat, excitats, encoratjats i sostinguts pel govern, sabotejaren amb desvergonyida tenacitat les lleis republicanes per obeir de la millor manera possible les... tradicions.

Però si els socialdemòcrates estaven en minoria al Parlament, al Municipi de Viena (o sigui al govern de la ciutat, perquè Viena en la federació republicana constituïa un Estat lliure) eren majoria i podien aplicar llur meravellós programa de reformes socials i de pròpia i veritable administració popular. Aquesta administració naturalment, procurava de carregar els rics en avantatge dels pobres i així Viena podia no solament realitzar una obra monumental de civisme i de previsió social, sinó també presentar un balanç actiu allà on l'Estat, administrat pels capellans, no solament feia lleis favorables a les classes riques, sinó que presentava—sobretot en virtut de la corrupció—aquells balanços passius que després havien d'esser saquejats amb els préstecs pidolats a l'estranger i generosament coberts pels odiats governs democràtics.

L'ordre administratiu del Municipi de Viena, la seva obra gegantinesca d'assistència social, les seves previsions per a la maternitat, per als infants, per a les escoles, per a la higiene popular, etcètera, però sobretot la construcció d'habitacions populars higièniques i a bon preu (60.000 famílies podien habitar en barris nets, abundants de llum i de sol) havia atret l'odi implacable de les classes riques, però principalment dels propietaris de cases que, pobres, començaren a tenir dificultats per a continuar llur tasca d'usurers i d'explotadors.

Es impossible de donar una idea de les arts demagògiques a les quals recorria aqueixa canalla daurada. Els pobres milionaris, ferits en llurs ideals —la bossa!—es posaren a xisclar, com a gossos als quals els trepitgen una pota, i organitzaren comitès de protesta i manifestacions demostratives i escamparen, a més, en les pàgines de la premsa mercenària, una propaganda demagògica basada en la calúmia i la mentida com mai se n'havia vist d'igual.

Tota la fètida podridura, els residus de la monarquia, els detritus de la reacció que odien la democràcia i la llibertat perquè contraria llurs interessos de classe, van abusar de la llibertat i de la democràcia per enganyar el poble i reeixir així a estrangular el poble, la llibertat i la democràcia.

Primerament ploriquiejaren, després cridaren i, finalment, amenaçaren.

Els socialistes van deixar fer. Per què? Perquè essent ells mateixos afirmadors i peons de la civilització cregueren—oh ingenus!—que la burgesia, per damunt de les passions i dels interessos, també estimaria la civilització i no es disposaria a abandonar els mitjans de les lluites civils per a emprar els que són usats entre els antropòfags. Fou un altre error i no menys greu que el primer.

La reacció, atreta pel que ocorria a Itàlia, per desgràcia d'Europa i de la civilització, prenia model per a les seves infàmfies de les perfides del «duce» italià. El règim de l'estafa, de les violències, dels lladronicis i dels assassinats que esclavitzava el poble italià, els feia venir l'aigua a la boca als pobres lladres austríacs que no podien robar impunement a causa d'aquelles males institucions parlamentàries i constitucionals que controlaven l'activitat política dels administradors i els esmussava les ungles i les dents. I perquè aquest control s'estenia a totes les administracions públiques i privades, la premsa reaccionària—la mateixa que no té un mot de protesta per la repressió del nan sanguinari—cridava contra el terror roig... El «terror roig» consistia en això: fer respectar, valent-se de la llei, els contractes de treball lliurement acceptats per ambdues parts.

LA MISERIA, CAUSANT DE REACCIÓ

Tots nosaltres, els rebels, sigui quina sigui la nostra escola, havíem sempre cregut que la misèria de les masses era un factor revolucionari, perquè la fam—com ensenya la lògica—hauria d'empenyer els afamats cap a la rebel·lió. Però la suposició és literalment equivocada com ho demostren els esdeveniments de Germània i d'Austria. L'afamat arriba a un tal grau de desesperació, i acumula tant d'odi contra tot i contra tothom, que acaba per llençar-se als braços dels seus pitjors enemics, els veritables responsables de la seva misèria, i esdevindrà llur instrument.

Qui cregui que les bandes de Hitler han estat tretes de la joventut burgesa s'equivoca del tot. Estaven—i estan—compostes per proletaris autèntics sortits, part d'ells, dels partits subversius a causa de llur fastig i indignació en veure una letàrgica inèrcia davant la misèria de les masses populars. L'avenç social és una cosa meravellosament bella, però com que aquest avenç no es manifesta intensament, malgrat que hi hagi companyans al govern, i com que mentrestant la fam cargola els budells i Hitler promet que donarà pa totseguit que sigui dictador, l'afamat, que no té temps d'aturar-se en substituït i d'analitzar les teories filosòfico-socials, s'acull a l'ombra de qui li promet el pa. Tant més quan aquest, amb les subvencions que rep de la burgesia, pot donar totseguit al desvagat afamiat un uniforme, un ranxo militar i una marfega per a dormir en qualsevol caserna. Aquests arguments, política esborren immediatament els ideals de justícia social del qui té fam: i són també aquests arguments els que atragueren a les files feixistes els obrers afamats de Germània i d'Austria.

La socialdemocràcia lluitava en va per a paliar la crisi i frenar l'atur forçós: la gran burgesia industrial i agrària feia tot els possibles perquè la crisi persistís (àdhuc a costa d'arruïnàr la petita burgesia comercial i industrial), l'atur feia estralls en les famílies i la «mercaderia-home» anomenada mà d'obra, disminuïa enormement de preu. I d'aquesta manera les conquestes socials que havia aconseguit el proletariat al preu de lluites i de sacrificis efímers s'anaven perdent d'una a una.

El govern dels capellans, pel seu caràcter antisocial i anticristià, recolza a la tasca de la gran burgesia i feia tot el que podia per governar de manera que les coses caminessin cap al fracàs i poder després cridar que la culpa era del règim parlamentari i republicà i que calia una dictadura i una monarquia.

UN CAPELLA FUNDADOR DEL FEIXISME AUSTRIAC

Si avui Austria és governada per un perfecte imbecil, que serveix d'home de palla a mans de dos criminals sanguinaris, com el príncep Starhemberg i el major Fey, el qui ha donat la gula i ha sembrat la llavor del programa feixista ha estat un clergue immund, ja mort, el bisbe Ignasi Seipel. A aquest, com a bon cristià, li esclutava el cor de joia en contemplar els assassins de Mussolini i l'abusava el desig de poder fer com ell. Per a realitzar les seves intencions pietoses comença per subornar els funcionaris de l'Estat i, quan el seu honest compare Vaugoin li va comunicar que l'exèrcit ja no tenia res de roig i que hom podia comptar amb ell per a una bella degollina, el bon bisbe—previ consell del papa Ratti—va fundar la primera organització feixista, li va donar la seva apostòlica benedició i la va enviar a assassinar els obrers.

LA PRIMERA PROVA REEIX: HOM CAP A LA DESFETA

Aleshores, amb un mot revolucionari la situació encara hauria estat salvada: la milícia socialdemocrata (Schutzbund) composta de 100.000 homes, tots aguerrits i ben equipats, hauria dominat fàcilment l'exèrcit (25.000 homes, no tots fidels, amb l'artilleria sobretot suspecta de subversió), la policia i la gendarmeria. Però les provocacions feixistes no van semblar dignes d'esser preses se-

riament pels caps socialdemòcrates, malgrat que algun obrer hi deixava la pell. A cada assassinat seguien i s'amenuaven, però quedaven reduïdes a paraules. I era lògic: una insurrecció armada només hauria pogut tenir lloc en el cas—únic!—en què els socialdemòcrates haguessin volgut apoderar-se del govern.

Això estava ben lluny de les intencions de la socialdemocràcia, que volia prendre el poder, però per les vies legals exclusivament, conquistant el petit nombre de vots que li mancava per tenir majoria al Parlament. La idea que la reacció, que a cada elecció perdia vots, abandonaria un dia la legalitat per a passar a la guerra civil, no cabia al cap dels dirigents socialdemòcrates; se sentien massa civils, massa humans per a poder admetre—malgrat l'exemple italià—que la reacció es llençés al canibalisme. Essent ells ponderats i persones civils creien que també ho eren els idealistes cristians adoradors dels guanys al cent per cent. Aquest error acompanyà tota l'activitat política de la socialdemocràcia austríaca i li havia d'esser fatal.

El 15 de juliol del 1927, la mesa obrera, contra la voluntat dels caps, va sublevar-se perquè el tribunal havia abolt dos assassins d'obrers. Era tanta l'ira que, malgrat d'estar desarmada, aquella massa fou uns llargs moments mestressa de la plaça i aconseguí incendiar el Palau de Justícia. La policia va armar-se de fusells i començà l'estrall que costà més de vintanta morts. Durant la lluita intervingué el Schutzbund, que tingué moments veritablement heroics, però no per atacar la policia, sinó per a induir els obrers a acabar la lluita i a que se n'anessin. Fou en va, que les masses cridesin que volien armes per a desbaratar els enemics del proletariat; les armes no sortiren i després d'una vaga general, parcialment reixida, els tumultes acabaren.

La reacció sortí aguerrida i reforçada d'aquests esdeveniments; havia pensat que el seu fort era sortir de la legalitat, però com que la socialdemocràcia mai no acceptaria la lluita, calla afeblir-la amb provocacions i escaramuses, fins arribar al seu complet exhauriment. De fet, a la demanda que la minoria socialista féu al govern del bisbe Seipel, aquest va respondre negativament amb un somriure satànic. I no sols no deixà el govern sinó que des d'aleshores començà d'organitzar els mercenaris feixistes i arribà la seva impudència fins al punt d'anomenar «moviment popular irresistible» aquella barreja de venuts i de pilletes.

LA GRAPA DE MUSSOLINI

L'invicte «duce» havia donat ordre a tots els mercenaris que pasturaven per les menjadores dels seus diaris, que recolzessin totes les males monarquies del govern dels capellans d'Austria, i quan Seipel va fundar el «moviment irresistible» li arribaren d'Itàlia alguns milions a reforçar-lo. Inútil d'afegir que aquells diners, arrancats al poble italià, anaren a les butxaques dels patriotes perquè per a vendre la patria als tirans cal ésser patriotes patentats, com els Starhemberg, els Fey i els Dollfus.

Durant la jornada luctuosa de juliol del 1927, el qui era aleshores ambaixador italià a Viena, Auriti, va cridar argumentant els ambaixadors de totes les potències interessades, a una conferència en la qual els exposà el punt de vista del seu govern:—«Abans que els «bolchevics» prenguessin el poder a Austria, les tropes italianes es disposarien a invadir la República per... posar-hi ordre.

—En qual cas—li respongué l'ambaixador txecoslovac—es trobaran amb les balonetes de la Petita Entesa.

Era una dutxa freda que queta sobre els projectes especulatiu del feixisme.

I a fer-la més gelada hi contribuï l'ambaixador francès que va comunicar al zelós servent de Mussolini que, si Itàlia volgués invadir Austria, la França es recordaria totseguit del deure de protegir la integritat territorial de la República austríaca i sostindria la Petita Entesa, àdhuc amb les armes.

El «duce» compregué que anava cap a un Corfú, encara pitjor que l'anterior, i, posant-se l'heracles i romana

cus entré les cames, empenqué coratjosament la retirada. La Germània encara no estava feixistzada.

EL CERCLE QUE ESTRANGULA

La planxa de l'ambaixador Auriti no descoratjà Mussolini. El que no havia pogut aconseguir sorprenent la bona fe dels representants de les grans potències ho podria aconseguir més endavant enterbolint les àgües per a pescar-hi el peix de l'imperi. L'Austria és indispensable a Mussolini tant per raons militars com polítiques. El qui coneix el... polític realista, la qual cosa vol dir el bandit sense escrúpols disposat a l'assassinat per tal d'aconseguir els seus desitjats, sap molt bé que només renuncia als seus plans quan hi ha qui l'obliga a renunciar-hi.

Les grans potències es desinteressaven d'Austria. Però Mussolini no: treballava a tot gas per a subvertir-la i lliurar-la als bandits. Un esguard al mapa fa comprendre seguidament que la cosa tempte el «duce». En cas de guerra, a Austria s'hi jugaria una carta que podria ésser decisiva per a la victòria d'un o l'altre gruú dels combatents. Perquè si els txecoslovacs travessant Austria reixissin a unir-se amb els iugoslavs, Itàlia es trobaria davant d'una muralla d'eslaus que aniria des de les selves de Bohèmia fins a les boques de Cattaro, mentre Hongria es trobaria aixafada, o almenys allada, i en la impossibilitat d'unir-se als italians. Si, pel contrari, Itàlia reixiss a ocupar Austria i unir-se a Hongria i aixafar Txecoslovàquia, el bloc dels Estats feixistes, donada la situació actual, s'estendria des del nord de la Germània fins a Sicília. D'aquesta manera la sort de la guerra—almenys en el primer temps—es decidiria a Austria.

Mussolini, en conseqüència, tenia necessitat d'una Austria domesticada, lligada al seu servei, i de poder-la considerar com una colònia italiana a través de la qual poder fer passar les seves tropes. El més greu obstacle a aquesta política guerrera eren, com es comprèn, els socialdemòcrates: els quals, no essent patriotes, no estaven disposats de cap manera a que llur país esdevingués la presa de les veletats bèl·liques del César bandoler. Per a cometre semblants infàmfies cal ésser clerical i patriota. I això són els Dollfus; els Starhemberg, els Fey i tots els altres gentilshomes que metral·laren cristianament les dones i els infants a les cases de Viena.

LA COMPLICITAT DEL PAPA

Tota la política de Mussolini a Austria ha estat feta amb l'ajut i la complicitat del papa Ratti. Els cristiano-socials, havent-se conscientment compromès en una política de protecció dels lladres i dels usurers, havien reeixit a indignar tots els catòlics que no eren esclaus dels capellans i d'aquella porqueria sangnosa que n'ha fet el papa Ratti. La conseqüència fou que els ciutadans austríacs s'allunyaven per centenars de milers de la religió gens cristiana del simoniac Aquiles Ratti.

Un home de bon sentit, que no fos el papa Ratti, hauria reulcat i emprés un altre camí. Però Aquiles Ratti, semblant en tot i per tot a Alexandre VI, el seu digne predecessor, abans que reular i renunciar als seus plans va preferir preparar l'atac que havia de costar la vida a milers de persones.

Però les víctimes no han caigut en va! La premsa reaccionària de tot el món proclama a bells crits que a Austria (com a Germània, com a Itàlia) el socialisme és mort. És un rugit de joia que ha estat emès fortíssimament altres vegades: l'any 1830, la reacció ja va cridar a París que havia acabat amb el socialisme, però a l'any 1848 estava obligada a confessar que era més viu que mai. I una altra vegada cridà que l'havia anorreat definitivament. Tan anorreat que a l'any 1871 plantava la seva bandera flamejant a la casa de la Vila de París... «Post facta resurgo...»

Avui i sempre!

Acadèmia de Tall i Confecció PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'apren a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4. 2.^a

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs llicèul disfrutaran d'una rebaixa de 5 ptes.

**Calçats d'estiu
Exclusiva Maripi
Joan Escarpanter
Canet de Mar**

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona